

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: یورگ کروئوئر
فرستنده: مجله هفته
۰۷ دسمبر ۲۰۲۱

افسانه دام قرضداری

آیا چین از وام برای تصاحب زیرساخت های کشورهای خارجی استفاده می کند؟

پل مایوتو-کاتمبه در موزامبیک که با حمایت چین ساخته شده است

در چند سال گذشته اتهاماتی علیه چین از سوی غرب تکرار می شود، از جمله غرب ادعا می کند که جمهوری خلق چین به طور سیستماتیک و با برنامه ریزی قبلی سعی دارد کشورهای به اصطلاح در حال توسعه از جمله کشورهای افریقایی را به دام قرضداری یا «تله بدهی» بکشد.

رسانه های غربی ادعا می کنند که شرکت ها و مؤسسات مالی چینی کشورهای فقیر را به وام های خود وابسته کرده و سپس از آنها برای به دست آوردن امتیازات و مزایایی مانند زیرساخت های این کشورها مثلاً بنادر سوء استفاده می کنند.

با وجود آن که در پروپاگاندا و جوسازی بین المللی روزافزونی که علیه چین در جریان است، استفاده از ادعای «تله بدهی» می تواند بخوبی در افکار عمومی مردم جا بیفتد، اما کسانی که چنین ادعاهایی می کنند یک مشکل جدی دارند و آن این که چنین تهمت هایی بارها توسط کارشناسان برجسته مورد تحقیق قرار گرفته و از اساس رد شده است.

از جمله این کارشناسان معتبر یکی خانم دیورا براتیگام، مدیر «ابتکار تحقیقات چین و افریقا (CARI)» در دانشکده مطالعات بین المللی پیشرفته (SAIS) دانشگاه مشهور جانز هاپکینز در بالتیمور امریکا است. او یک متخصص ارشد

در روابط چین و آفریقا است و سال ها در مورد وام های چینی برای آفریقا تحقیق کرده است. او بارها در تحقیقاتش چنین نتیجه گیری کرده: «این که جمهوری خلق چین از وام ها برای تصرف زیرساخت ها از کشورهای خارجی استفاده می کند، درست نیست. «تله بدهی» یک ادعای افسانه ای است.

در اگست سال گذشته، اتاق فکر لندن چتم هاوس (Chatham) هم نتایج مشابهی را منتشر کرد. در بررسی منتشر شده توسط این مؤسسه تحقیقاتی نشان داده شد که چین وام نمی دهد تا بتواند دیر یا زود زیرساخت های خارجی را مصادره کند. در واقع، مانند سایر وام ها، گاهی اوقات مشکلاتی در بازپرداخت ایجاد می شود، اما معمولاً می توان عدم یا دیر کرد پرداخت این وام ها را در «عملکرد نادرست نخبگان محلی» جست و جو کرد.

امسال اما بحث «تله بدهی» چرخش جدیدی به خود گرفته است. علت این تغییر مسیر مباحثات ظاهراً در انتشار تحقیقات یک مؤسسه اقتصادی امریکائی (Aid-Data) در ماه مه گذشته نهفته است. یکی از نتیجه گیری های این گزارش تحقیقات این است که تمامی وام هائی که چین به کشورهای در حال توسعه اعطا کرده به طور رسمی به بانک جهانی اعلام نشده است. از ۶۷۶ میلیارد دلار وام چینی اعطا شده از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۱۷، حدوداً ۳۸۵ میلیارد دلار وام طبق روال عادی به بانک جهانی گزارش نشده است.

به این ترتیب این مؤسسه نتیجه می گیرد بدهی «کشورهای در حال توسعه» به جمهوری خلق چین بسیار بیشتر از آن چیزی است که تا کنون اعلام شده است. Aid-Data توضیح می دهد که کشورهای بدهکار به چین به طور متوسط آن مقدار از بدهی خود به وام دهندگان چینی را که معادل ۵.۸ درصد تولید ناخالص داخلی شان است، اعلان نکرده اند. بنابراین وابستگی آنها بسیار بیشتر از حد اعلام شده است.

پس از انتشار این تحقیقات براتیگام و SAIS-CARI سعی کردند تحقیقات خود را به روز کنند و مستقیماً روی ادعاهای مؤسسه امریکائی کار کنند – و معلوم شد که «بدهی های پنهانی» که «کشورهای در حال توسعه» به چین دارند، در غرب به شدت بزرگنمایی می شود. از ۳۸۵ میلیارد دلار وام اعلام نشده به بانک جهانی ۶۱ درصد آن یعنی معادل ۲۳۵ میلیارد دلار مربوط به سه کشور است: ونزوئلا که مجبور نیست چیزی را به بانک جهانی گزارش دهد زیرا هیچ وامی از بانک جهانی نمی گیرد، روسیه که احتمالاً دریافت وام را به دلایل ستراتیژیک به بانک جهانی اعلام نمی کند. و کشور سوم هم قزاقستان است.

علاوه بر این، Aid-Data یک ترفند فریبکارانه را برای عراق در آمار خود به کار می بندد، این مؤسسه تحقیقاتی وام های سرمایه گذاری مشترک (Joint Ventures) را به طور کامل به بدهی دولت های «کشورهای در حال توسعه» نسبت می دهد، حتی اگر آنها فقط سهام کوچکی در سرمایه گذاری مشترک (Joint Ventures) داشته باشند. در نهایت، این روشی فریبکارانه است که ادعا کنیم دولت هائی که وام گیرنده به طور متوسط ۸.۵ درصد از تولید اقتصادی خود را «پنهانی» به جمهوری خلق چین بدهکارند. از منظر صرفاً آماری، صادقانه تر است که بگوئیم حد متوسط ۱.۸ درصد است، یعنی به طور کلی، وام های «پنهان» حدود ۱.۸ درصد تولید اقتصادی است.

البته این بدین معنا نیست که وام هائی که چینی ها می دهند با مشکل بازپرداخت مواجه نمی شود. با این حال باید بر این نکته تأکید کرد که خلاف ادعای مؤسسات امریکائی و غربی این پدیده، مشکل مخصوص وام های چینی نیست و اصولاً هر وامی می تواند با مشکل بازپرداخت مواجه شود. با وجود، طبق تحقیقات SAIS-CARI، عموماً وام دهندگان چینی تلاش می کنند که با کاهش بدهی ها و بخشیدن بخشی از آنها، این مشکلات را کمتر کنند. برای مثال تنها در سال ۲۰۲۰ سرمایه گذاران چینی با بخشش ۱۲.۱ میلیارد دلار سعی کردند به کشورهای هائی که دچار مشکلات عدم پرداخت وام هستند، کمک کنند.

